

“**N**i tan sols va ser una elecció. Va ser immediat. Quan vaig saber que volien construir una base militar dins la meua ciutat vaig sortir al carrer per oposar-m’hi”, diu Martina Capiello, una veïna de Vicenza, de 23 anys i idees clares. Tan bon punt li va arribar la notícia que la 173a brigada aerotransportada de l’exèrcit dels Estats Units, actualment establerta entre Itàlia i Alemanya, seria agrupada a Vicenza, una ciutat del nord d’Itàlia de més de 100.000 habitants, va decidir d’involucrar-se en el moviment que s’hi oposa. Amb ella, centenars de veïns d’aquesta ciutat lluiten diàriament perquè l’exèrcit nord-americà no ocupi la ciutat. “Hi ha des de nens que vénen amb els pares fins a jubilats”, explica Franca Silvestre, psicòloga de 47 anys, que veu en el moviment de resistència a la base “un espai que ofereix la possibilitat que cadascú expressi la lluita a la seva manera”.

La presència de l’exèrcit nord-americà a Vicenza es remunta a l’any 1954, en virtut d’un acord bilateral entre Itàlia i els Estats Units, cosa que va permetre de crear la base militar Ederle. “Jo he crescut al costat de la base. De petit anava a jugar amb els fills dels militars”, explica Francesco Pavin, portaveu del moviment No Dal Molin i veí de Vicenza. “El problema va venir quan els soldats destinats a Vicenza van començar a anar a Kosovo, i després a l’Iraq i a l’Afganistan. Nosaltres ens vam començar a adonar que la guerra no era una dinàmica tan llunyana i ells es van començar a tancar més dins la base.”

Ara, però, l’exèrcit nord-americà pretén ampliar les instal·lacions en una zona coneguda per Dal Molin, que acollirà la força d’atac més gran dels Estats Units a Europa: el projecte preveu que la base ocupi 440.000 m² de territori i tingui sis batallons que, segons la revista *Public Works Digest*, implicarien un increment de 2.600 soldats a 4.300. Ampliar la base actual demanaria, a més, desmantellar l’aeroport civil Dal Molin i cobrir amb 880.000 m³ de ciment un dels principals pulmons verds de la ciutat. “Dal Molin és una àrea verda increïble, i hem de renunciar a un territori que és útil a la ciutat per fer un regal als americans?”, es pregunta Pavin.

Ofegats pels soldats

Vicenza, una ciutat del nord d’Itàlia, acollirà la base militar dels Estats Units més gran d’Europa. Tot i que el govern de Silvio Berlusconi ha aprovat l’ampliació de la base, l’alcalde de la població vol convocar un referèndum per donar la veu als ciutadans.

Els motius del no. De raons per a oposar-se a la base militar, n’hi ha moltes, però el moviment del no agrupa, sobretot, dos col·lectius: els qui s’oposen a la guerra i els qui volen la protecció del propi territori. “Sovint ens acusen de ser *nimbies* [de la sigla *NIMB: Not In My Backyard*, ‘no al meu jardí’], però nosaltres no volem la base militar ni al nostre jardí ni enlloc, perquè el nostre moviment reuneix tant gent contrària a la guerra com persones que veuen la base com un problema urbanístic i ambiental”, explica Francesco Pavin.

D’una part, doncs, hi ha els qui no volen que Vicenza sigui una ciutat que visqui de la guerra: “Vicenza és patrimoni de la UNESCO”, explica Pavin, “i no volem que es converteixi en patrimoni de la guerra”. I d’una altra, hi ha la qüestió ambiental. Com que els Estats Units no han signat els acords de Kioto –i la base militar es considera territori nord-americà– no és sotmesa a limitar les emissions de gasos nocius previstes pel protocol i, així, augmenta la contaminació atmosfèrica

d’una ciutat que és ja la segona més contaminada d’Itàlia.

Més greu encara, pel que fa a l’impacte ambiental, és el perill que corre el subsòl del territori de Dal Molin, sota el qual s’estén el mantell aquífer més gran del nord d’Itàlia. “Un error en aquella àrea podria ser gravíssim no tan sols per a nosaltres, sinó també per a les generacions posteriors”, apunta l’alcalde de Vicenza, Achille Variati. Això fóra encara més greu si es confirmés que la nova base ha de servir també de dipòsit d’armes nuclears, biològiques i químiques.

A aquests motius per a dir no a l’ampliació de la base, s’hi afegeix l’econòmic: “La gent que està a favor de la base creu que en traurà un profit econòmic, però els americans mengen dins la caserna, tenen els seus productes i els seus proveïdors. Encara més, la ciutat no solament no en traurà beneficis, sinó que, segons els acords del 1954, el 41 % de les despeses de manteniment de les bases americanes van a càrrec nostre, els paguem amb els nostres impostos”, explica el por-

El premi Nobel de literatura Dario Fo participa en una de les marxes més nombroses del moviment No Dal Molin, que va aplegar 150.000 persones a Vicenza, el febrer de l'any passat.

taveu del moviment No Dal Molin, Francesco Pavin.

Ampliació a batzegades. Tot va començar l'any 2002, quan l'anterior govern de Silvio Berlusconi va aprovar l'ampliació de la base militar nord-americana de Vicenza. Berlusconi, però, no en va donar la paraula final, i va ser el seu successor al capdavant de l'executiu italià, Romano Prodi, qui va dir el sí

El projecte d'ampliació de la base militar comporta un increment de 2.600 soldats a 4.300

definitiu als americans el 16 de gener de l'any passat. Poc després de la decisió de Prodi, va arribar la rebel·lió a la ciutat: 150.000 persones de tot l'estat van ocupar la plaça central de Vicenza que, amb poc més de 100.000 habitants, va veure com la seva població es doblava en un dia per oposar-se al nou projecte nord-americà.

De llavors ençà, l'ampliació de la base militar ha avançat a batzegades. A cada pas endavant que feia la base, el moviment No Dal Molin hi responia amb accions, que anaven des de l'ocupació d'espais representatius de la ciutat, com la Basílica pal·ladiana i l'estació de tren, fins a espectacles de teatre i festivals de música, o bé una plantada d'arbres a l'aeroport Dal Molin. Algunes d'aquestes manifestacions culturals han comptat, fins i tot, amb el suport del premi Nobel de literatura Dario Fo.

A més, el moviment No Dal Molin va presentar una llista pròpia a les darreres eleccions municipals a Vicenza i, amb un 5% dels vots, va obtenir un regidor. Van ser precisament aquestes eleccions que van fer canviar el color del govern de la ciutat: després de deu anys amb un alcalde de Força Itàlia, la ciutat va retirar el suport a la dreta propera a Berlusconi i el donà a una coalició d'esquerres liderada per Achille Variati, del Partit Demòcrata. Dal Molin va ser determinant per a decantar el resultat de les eleccions municipals i va guanyar qui a la campanya electoral s'havia declarat contrari al projecte de la base militar.

L'última batzegada ha estat una ordenança del Tribunal Administratiu del Vèneto, que va suspendre les obres ja

AUDITORI DEL CENTRE SOCIAL
DEL 20 AL 28 D'AGOST 2008 - 20'30 H.

Dissabte, 23
SOLOISTS OF THE ROYAL
OPERA HOUSE OF LONDON
Director artístic: Vasko Bassilev, violí
Solistes invitats: Gilberto Perceira, bandoneon

Dilluns, 25
ARCHI DELLA SCALA - MILANO,
Orquestra de Corda
Director: Jacopo Doro

Dimarts, 26
ANA MARIA SANCHEZ, soprano
JUAN CARLOS CORNELLES, Piano
*Homenatge a Miguel Zanetti

Dimarts, 27
VICENT BALLESTER, Guitarra
Homenatge a Jose Tomás

Dijous, 28
ELLAS DICEN QUE PUCCINI
Director: Santiago Sanchez

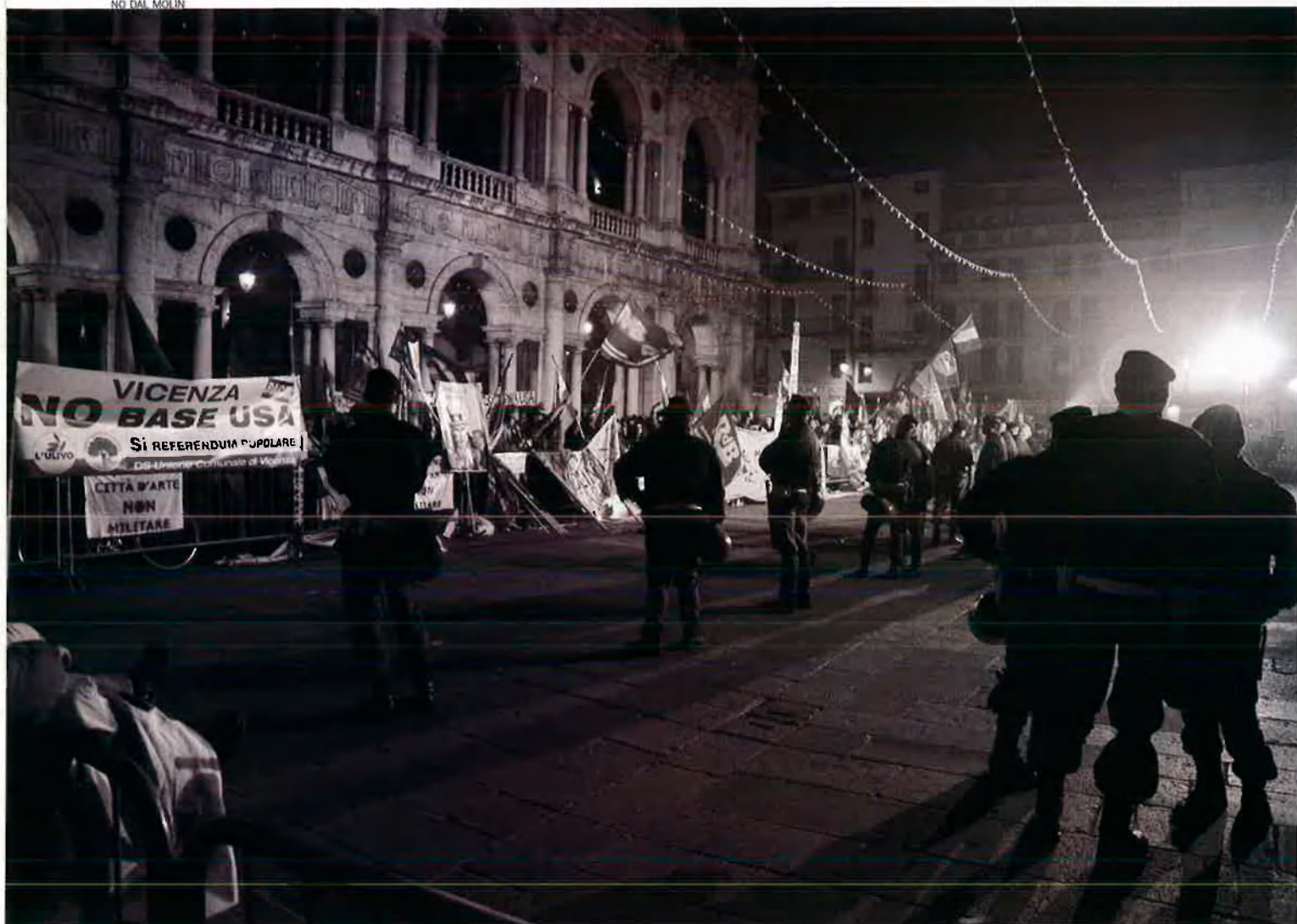
AJUNTAMENT DE DENIA
DEPARTAMENT DE CULTURA

CONSERVATORI DE MÚSICA
JOSÉ MARÍA
PÉREZ VILLORIA
CORRECTOR DE PARTITURAS

DENIA
XX
SETMANA
INTERNACIONAL
DE LA MÚSICA

www.setmanainternacionaldemusica.com

NO DAL MOLIN

Un grup de veïns de Vicenza es manifesta davant la Basílica pal·ladiana d'aquesta ciutat, l'octubre del 2006, quan es va saber que l'ajuntament havia acceptat l'ampliació de la base militar.

engedades a la base al·legant el risc de dany al mantell aquífer i la manca de consulta de la població interessada. Semblava, doncs, que l'ampliació de la base militar no es faria. Però a final de juliol el Consell d'Estat va rebutjar la decisió d'aquest tribunal i tombà els arguments exposats, de manera que les obres de construcció es van reprendre.

Batalla per l'autonomia. L'ordenança del Consell d'Estat afegia que la decisió era "irrevocable". L'alcalde de Vicenza, de sempre contrari a la base, considera aquest fet molt greu perquè

no té en compte l'opinió de la població afectada i, a més, "implica que ni tan sols la magistratura pot ficar el nas en aquest assumpte". Variati, però, creu que la decisió de reprendre les obres d'ampliació no és determinant en el procés i es referma en la voluntat de convocar un referèndum popular el mes d'octubre que, tot i que no serà vinculant, tindrà un pes polític important: "Jo vull defensar la nostra autonomia i és fonamental que els ciutadans puguin expressar-se sobre les qüestions que els afecten."

L'opinió de la població vicentina, però, és ja coneguda i els sondatges

duts a terme confirmen que s'oposa a la base americana. Ja al començament dels fets, una enquesta de l'institut de recerca política i social Demos & Pi per a saber l'opinió dels veïns de Vicenza sobre l'ampliació de la presència militar americana indicava que el 61% s'hi oposava. Una actitud que els veïns mantenen: "Si talles una carretera, la primera reacció que esperes de la gent és que t'envii a pastar fang. Si, en canvi, aconseguixes tallar el trànsit sense que la població s'enfadi, vol dir que veuen amb simpatia el que fas", explica Pavin. Caldrà veure si els resultats del referèndum de l'octubre convencen un Berlusconi que ha anunciat que la decisió "ja és presa i és irreversible".

El moviment contrari a la base agrupa els qui s'oposen a la guerra i els qui volen la protecció del territori.

*Raquel Correa
Vicenza (Itàlia)*